

Dr Gary Meadors, 1 Koryntian, Wykład 14, Odpowiedź Pawła na pewne ustne doniesienia/plotki, 1 Koryntian 5:1-6:20

© 2024 Gary Meadors i Ted Hildebrandt

To jest dr Gary Meadors w swoim nauczaniu na temat Księgi 1 Koryntian. To wykład 14, Odpowiedź Pawła na pewne ustne doniesienia/plotki, 1 Koryntian 5:1-6:20.

Witamy w wykładzie numer 14 w naszej podróży przez 1 Koryntian.

Przyjrzelśmy się rozdziałom od 1 do 4, a w ciągu następnych kilku sesji zajmiemy się rozdziałami 5 i 6. Jak pamiętacie z naszego wstępu, rozdziały od 1 do 4 opierały się na 1:11, sprawozdaniu z domu Chloe do Pawła dotyczącym bieżących spraw. Rozdziały 5 i 6 opierają się na 5:1, że istnieją pewne plotki o zachowaniu w Koryncie, które są związane w szczególności z seksualnością i sądami. Później, w rozdziale 7:1 i kolejnych, Paweł odpowiada na rzeczy, które zostały mu napisane przez Koryntian.

Powinieneś mieć notatnik numer 8 dostępny do użycia dzisiaj. A my zajmiemy się rozdziałem 5 dzisiaj, miejmy nadzieję, że zrobimy cały rozdział. Zobaczmy, jak sprawy się potoczą, gdy się w to zagłębimy.

Jeśli chodzi o podsumowanie rozdziałów 5 i 6, jest tam, jak już wspomnieliśmy, jednostka odpowiadająca ustnym doniesieniom, o których mowa w 5:1. Jak już wspomniałem, zawsze dobrze jest przeczytać podsumowania Garlanda na początku sekcji. Ma dla ciebie świetną syntezę tego, co dzieje się w kolejnych rozdziałach. W odniesieniu do kwestii seksualnych, które się pojawiają, szczególnie w pierwszej części rozdziału 5, istnieją, poza Biblią, odniesienia, które wskazują, że kazirodztwo i to właśnie z tym mamy do czynienia w 1 Koryntian 5, że kazirodztwo nie było akceptowalne w świecie grecko-rzymskim.

Plutarch, który był głównym pisarzem, napisał *Moralia*, w których potępia kazirodztwo jako bezprawny akt. Józef Flawiusz, który żył od około 37 do 100 lat, jest bardzo, bardzo ważną postacią, gdy studiujesz Nowy Testament. Józef Flawiusz był współczesnym po Jezusie i apostołach.

Podczas gdy był dzieckiem, urodzonym w 37, w latach 50., gdy apostołowie byli aktywni, tak samo Józef. Józefie, nie wiemy wszystkiego, co chcielibyśmy wiedzieć o Józefie. Mógł być wojskowym.

Mógł być politykiem. Cokolwiek to było, miał władzę. Był bardzo zaangażowany w czasie Wielkiej Wojny w latach 66-70.

Nie możemy wchodzić w szczegóły. Jego rodakom nie podobał się sposób, w jaki odnosił się do Rzymu. Rzym przyjął go jako swojego opiekuna i zabrał z powrotem do Rzymu, gdzie napisał wiele dzieł, aby przedstawić naród żydowski światu.

Był bardzo żydowski. Nigdy nie był chrześcijaninem, ale był niezwykle dumny ze swojego dziedzictwa. Oto, co Józef Flawiusz ma do powiedzenia w *Antiquities*.

Na stronie 66 zobaczysz to, a ja ci to przeczytam. Jeśli chodzi o cudzołóstwo, Mojżesz całkowicie je zakazał, uznając za szczęśliwą rzecz, że mężczyźni powinni być mądrzy w sprawach małżeńskich i że korzystne jest zarówno dla miast, jak i rodzin, aby dzieci były znane jako szczerze. Nawiasem mówiąc, mówi, że reprezentuje Mojżesza, i w dużej mierze tak jest, ale kiedy mówi zarówno do miast, jak i rodzin, to trochę wypuszcza kota z worka.

Józef Flawiusz był Grekiem-Rzymianinem. Był bardzo aktywny w czasach tych kolonii rzymskich, a już mówiliśmy o kwestii miasta jako centrum kolonii rzymskich. Książka Bruce'a Wintera, *Seek the Welfare of the City*, to bardzo ważny wgląd w fakt, że ich kultura, ich norma kulturowa, koncentrowała się wokół miast i struktur w tych miastach ludzi.

Tak więc Józef Flawiusz trochę odzwierciedla swoje własne czasy, kiedy mówi, że. Miasta i rodziny, w których dzieci powinny być znane jako prawdziwe. Brzydził się zarówno kłamieniem mężczyzn z ich matkami, jako jednym z największych przestępstw, jak i kłamieniem z żoną ojca.

Teraz, Józef Flawiusz z pewnością wypuścił to zanim dowiedział się czegośkolwiek o 1 Koryntian 5, jeśli w ogóle kiedykolwiek o tym wiedział. A także z ciotkami, siostrami i żonami synów, jako wszystkie przykłady obrzydliwej niegodziwości, według Józefa Flawiusza. Wiele z tego ma związek z aktem seksualnym, który był, oczywiście, dzieleniem się płynami nasiennymi, a to było kazirodztwo, aby te płyny były dzielone między członkami rodziny.

To bardzo ważna kwestia w judaizmie. Jeśli kiedykolwiek zastanawiałeś się, dlaczego dwoje staje się jednym ciałem, zgodnie z biblijnym stwierdzeniem. Kiedy ludzie biorą ślub, stają się jednym ciałem.

Cóż, jedno ciało w tym kontekście jest metaforą bycia krewnym. Są krewnymi. Kiedy bierzesz ślub, tworzysz pokrewieństwo ze swoim współmałżonkiem, a to jest niezwykle chronione w Biblii.

Józef Flawiusz również zakazał mężczyźni, albo mówi, że Mojżesz, reprezentujący naukę Mojżesza, zakazał mężczyźni kłaść się z żoną, gdy została zbezczeszczona przez swoje naturalne oczyszczenie. Ponownie twierdzi, że Mojżesz powiedział te

rzeczy, a niektóre rzeczy Mojżesz mógł powiedzieć, niektóre rzeczy mógł nie powiedzieć. Józef Flawiusz rozważa również swój własny czas i przestrzeń.

I nie zbliżać się do dzikich zwierząt, nie zoofilia, ani nie aprobować kłamstwa z mężczyzną, nie homoseksualizm, który polegał na polowaniu na niedozwolone przyjemności z powodu piękna. Tym, którzy byli winni takiego bezczelnego zachowania, on, reprezentując Mojżesza, ale w rzeczywistości reprezentując żydowską naukę swoich czasów, zarządził karę śmierci. Tak więc zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz Biblii kazirodztwo jest niedopuszczalne.

Winter ponownie dokonuje Rekonstrukcji w odniesieniu do tego i swojej Rekonstrukcji kazirodczego mężczyzny jako osoby o wysokim statusie społecznym, a także że publiczne ujawnienie go byłoby naruszeniem rzymskiej etyki społecznej, a także możliwych negatywnych reperkusji dla członków Kościoła. Innymi słowy, jeśli pomyślimy o rozdziałach od 1 do 4, gdzie mamy do czynienia z tym problemem statusu społecznego, i jeśli ta osoba, która była zasadniczo dumna z mieszkania z żoną swojego ojca, która byłaby jego macochą, i jeśli była osobą o statusie i władzy w mieście, wezwanie jej do tego zachowania mogłoby narazić lokalny kościół na niebezpieczeństwo, zarówno finansowe, polityczne, jak i inne. I tak, istnieje sugestia, ponieważ nie wezwali go na dywanik, że być może faworyzowali jego status i nie przestrzegali biblijnej etyki, robiąc to.

Więc przepraszam, muszę sprawdzić tę kamerę. Coś usłyszałem. Chcę się upewnić, że nadal nagrywamy i nie zostaliśmy odcięci, i musiałbym to powtórzyć.

Wszystko wygląda na w porządku. Robię to sam. Nie mam tu nikogo do pomocy.

I tak, w konsekwencji, od czasu do czasu, mogę to zrobić. Nie chciałbym mówić przez godzinę lub dwie, a potem zdać sobie sprawę, że muszę to wszystko zrobić jeszcze raz. Nie sądzę, żebym mógł sobie przypomnieć, o czym mówiłem.

Dobrze. Po drugie, strona 66, dwie trzecie drogi w dół. Jednym z możliwych wymiarów statusu tego człowieka może być dobroczyńca.

Dobroczyńca to termin techniczny, który był używany w tym okresie na określenie osoby, która wspierała cech lub grupę, a kościół miał swoich dobroczyńców. Chloé prawdopodobnie była dobroczyńcą kościoła, a te kościoły domowe często odnosiły się do osób, które miały środki i mogły to zrobić dla tych, którzy zbierali się na nabożeństwo. Jeśli tak, obrażenie dobroczyńcy podważyłoby wpływ kościoła w społeczności, a może nawet wywołałoby wrogość.

Teraz, kiedy myślimy o tym w naszych czasach, możemy powiedzieć, cóż, to głupie. Muszą stanąć w obronie tego, co słuszne, bez względu na wszystko. Ale musicie wrócić do faktu, że ta kultura była kontrolowana przez status, kontrolowana przez

ludzi o statusie, kontrolowana przez ludzi o statusie, którzy mieli władzę w mieście, i nie byli przyzwyczajeni do kwestionowania tego.

W rzeczywistości, byli przyzwyczajeni do słuchania ludzi o statusie, aby uzyskać wskazówki dotyczące życia. Więc ci nowi chrześcijanie byli w bardzo trudnej sytuacji, jeśli rzeczywiście człowiek, który popełniał ten grzech, był osobą o statusie lub dobroczyńcą. Dobrze, teraz wrócimy do tego, ale pomyślmy trochę o strukturze.

Ponownie, lubię czytać Talberta. Zawsze lubię go czytać, aby zobaczyć, jak widzi strukturę. Nie zawsze ją akceptuję, a jak odkryjesz, jeśli przeczytasz jego prace, Talbert jest bardzo podatny na dostrzeżenie chiasmów.

W rzeczywistości musisz poprawić kilka błędów ortograficznych w swoich notatkach. Może być napisane chiasm. Usuń I przed M. To jest chiasm.

Nie ma żadnego I. To jest SM. Więc masz chiasm, chiasmus, chiastic. To jest pewien rodzaj struktury.

A A to problemy seksualne w rozdziale 5. B to pozwy sądowe w rozdziale 6. A potem A prime, to jest A z małą gwiazdką za nim, to problemy seksualne w imię cudzołóstwa w ostatniej części rozdziału 6. Więc to może być chiasm. Chiasm jest po prostu wtedy, gdy zaczynasz, masz zawias i wracasz do punktu wyjścia. I to byłoby bardzo krótkie.

To możliwe, ale czasami ma tendencję do widzenia ich wszędzie. Jednak chiazmy były bardzo powszechnym środkiem literackim w starożytnym świecie. Sięgają czasów, gdy Mojżesz pisał Pięcioksiąg.

W Księdze Rodzaju, gdzie mamy opowieść o potopie, dość długą opowieść, cała opowieść o potopie jest chiasmem. Jest artykuł na ten temat autorstwa Wenham, WENHAM, Wenham, w Vetus Testamentum, myślę, że tak. Ale jeśli pójdziesz i poszukasz Wenhama, jest Gordon, i myślę, że to był Gordon. Jest Gordon i John.

Ale ma artykuł o narracji o potopie. Pokazuje ci wykres, jak cała narracja o potopie ma te punkty końcowe, a następnie w takiej strukturze każdy punkt odpowiada innemu punktowi. Zgadnij, co jest centrum? Samym centrum narracji o potopie jest ta fraza, kiedy Bóg powtarza potop w swoim osądzie i nie zamierza ponownie osądzać świata w ten sposób, Biblia mówi, Bóg pamiętał.

To jest samo centrum opowieści o potopie. Tak więc chiazmy są bardzo powszechne w starożytnych kontekstach literackich. Czytając 1 Koryntian 5 i 6, zwróć uwagę, jak duży nacisk w tych rozdziałach położono na społeczność.

A jednak mamy jednostki, które stymulują te plotki i te problemy. Mamy tego wybitnego mężczyznę i jego macochę. Mamy problemy spraw sądowych, które nie są nawet identyfikowane konkretnie, ale tylko ogólnie.

Ponieważ 5 i 6 patrzą na te problemy z punktu widzenia społeczności. To jest bardzo ważne. To społeczność, a nie tylko jednostki, stwarzały ryzyko, ponieważ społeczność tolerowała zachowania dewiacyjne.

Paweł mówi, aby oczyścić stary zakwas. Więc społeczność może być czysta. To jest obraz ze Starego Testamentu.

Społeczność jest świątynią świętej przestrzeni. Kiedy mówi się o tym, czy nie wiecie, że wasze ciała są świątynią Boga, niektóre teksty mówią o tym indywidualnie. Jesteśmy świątynią Boga.

Niektóre teksty używają liczby mnogiej, co oznacza, że kościół jest świątynią Boga. I tak faktem jest, że kościół nie jest budynkiem. To ludzie. To ludzie.

W rezultacie spójrz na aspekt społecznościowy tego, co dzieje się w rozdziałach 5 i 6, a nie tylko myśl o jednostkach. Zobaczmy to raz po raz. Na stronie 67, na górze, jest spójność tematyczna.

Społeczność pełna konfliktów, dumy i żalu jest ukazana w seksualnych i prawnych studiach przypadków, które pojawiają się w 5 i 6. Paweł używa w 6.5 słowa wstyd. To kultura, w której wstyd, szczególnie jeśli zawstydzasz swoją winę, lub zawstydzasz swój status, lub cokolwiek innego, był bardzo, bardzo silnym terminem etycznym i moralnym. I tak Paweł gra na tym słowie.

Odwołuje się do ich wstydu, który w ich kulturze zagrażałby ich samopoczuciu i reputacji. Używa katalogów wad w 5:9-11 i 6:9-10. Katalogi wad, umieściłem w cudzysłowie, ponieważ istnieje ogromny środek literacki zwany listą cnót i wad, który istniał przed Nowym Testamentem i istniał w Nowym Testamencie. Mam wykład na ten temat na mojej stronie internetowej, gmeters.com, w sekcji nauczania i w sekcji Owoce Ducha.

Są tam krótkie filmy, ale są też godzinne wykłady. W tych wykładach mówię o listach cnót i wad, ponieważ Owoce Ducha są listą cnót. Uczynki ciała są listą wad.

Zarówno poza Biblią, jak i wewnątrz niej, mamy te listy cnót i wad, aby skupić się na kwestiach dobra i zła. Więc to jest coś, na co warto zwrócić uwagę. Teraz, gdy przejdziemy do samego rozdziału, po tym krótkim wprowadzeniu, zauważysz, że jest on na stronie 67.a, Paweł odpowiada na raport dotyczący skandalicznej moralności.

To jest rozdział 5. Skandaliczna moralność. Przede wszystkim odpowiada na kwestię kazirodztwa w wersetach 1-8. Są to bardzo treściwe wersety.

Wskazuje na fakt kazirodztwa w wersecie 1, a następnie zobaczymy, że ubolewa nad brakiem pokuty w wersetach 2-8. Tak więc fakt kazirodztwa i brak pokuty ze strony Koryntian w odniesieniu do tego kazirodztwa w ostatniej części tego dużego akapitu składającego się z 8 wersetów. Zgłoszone jako wśród was, to co powiedział 5:1, wskazuje, że Paweł nie odpowiadał tylko na grzech jednego człowieka, chociaż jest to okazja do tego.

Ale to miało związek z grzechem kościoła w Koryncie. Kościół, jako ciało, jest odpowiedzialny za swoich członków. Jeśli jeden członek odbiega od normy, wpływa to na całe ciało.

To biblijna prezentacja od Księgi Rodzaju do Objawienia. Nigdy nie jesteś samotnym strażnikiem, by użyć amerykańskiego idiomu wielkiego kowboja, który nosił maskę i miał Tonto. Nigdy nie jesteś samotnym strażnikiem w dziele Boga.

To zawsze, zawsze, zawsze społeczność. Sytuacja, która miała miejsce. No cóż, spójrzmy na tekst tutaj.

W rozdziale 5, wersecie 1, widzimy, że faktycznie doniesiono, że wśród was jest moralność seksualna. Wśród was jest moralność seksualna — pierwszy punkt.

Bezokolicznik terażniejszy ma, i to jest druga połowa tutaj, że mężczyzna ma żonę swojego ojca. NIV mówi, że sypia z żoną swojego ojca, co jest dobrym dynamicznym odpowiednikiem, ponieważ wyjaśnia to słowo. King James mówi, że ma żonę swojego ojca.

Ci formalni powiedzą to. Ale wiemy, co to znaczy. To jest taki łagodniejszy sposób mówienia.

Ale jest to w trybie rozkazującym terażniejszości, co oznacza, że jest to coś, co się dzieje. To nie tylko wydarzenie, które miało miejsce, ale trwający problem — proces, a nie tylko jeden akt.

Możesz zobaczyć Księgę Kapłańską, możesz zobaczyć Księgę Powtórzonego Prawa, która mówi o negacji tego. Możemy zadać sobie kilka pytań. Czy małżeństwo dało kościołowi wymówkę, by nie działać? Innymi słowy, jeśli ten mężczyzna poślubił swoją macochę.

Teraz nie wiemy nawet, czy jego ojciec żyje, czy nie, widzisz. Nie ma żadnych szczegółów na ten temat. Więc jest jeszcze jeden aspekt, który nie został poruszony w związku z tą osobą.

Jest bardzo jasne, że Paul nie skupia się na zawiłościach jednostki. Skupia się na tym, jak społeczność sobie z tym radzi. Ale faktem jest, że być może, tylko jako scenariusz.

Jeśli ta osoba poślubi swoją macochę. I założymy, na potrzeby argumentacji, że jego ojciec nadal żyje. To byłoby kazirodztwo.

To jest kazirodztwo, nawet jeśli ojciec nie żyje w myśleniu pierwszego wieku. W myśleniu starotestamentowego poglądu na to. Ale mamy kazirodztwo.

Ale kościół w Koryncie mógł pomyśleć, no cóż. Jeśli jest żonaty, to musi być w porządku. Co możemy teraz powiedzieć? To już koniec.

Cóż, nie sądzę, żeby Paweł postrzegał to w ten sposób. Albo drugie pytanie mogłoby brzmieć: Czy działania kościoła były utrudnione przez struktury społeczne? Ta kwestia statusu została już wspomniana.

Opcja dla tego mężczyzny jest taka, że mieszkają razem na stałe i ją ma. Albo że jest żonaty. Tekst nie jest tak jasny, jak byśmy chcieli. Wydaje się, że to, że jest żonaty, przechyla szalę. A większość komentatorów uważa, że tak było, co utrudniłoby kościołowi kwestionowanie go przynajmniej na poziomie kulturowym. Nie bądźmy zbyt wyniośli dla naszego własnego dobra.

Pamiętajcie, że byli to zupełnie nowi chrześcijanie w świecie, w którym chrześcijaństwo nigdy nie istniało. Dopóki na nie nie trafili, a oni sami mieli wszelkiego rodzaju wpływy ze swojego środowiska.

Ci ludzie mieli trudny czas. Ale my prawdopodobnie w pewnym sensie jesteśmy przed nimi. Ponieważ oni przynajmniej się z tym zmagali.

Trzecia kula. Praktyka gorsza niż poganin. Prawo żydowskie mówi, że jest gorsza.

Podobnie jak źródła zewnętrzne. Richard Hayes, który, nawiasem mówiąc, jest kolejnym dobrym komentatorem 1 Koryntian. To krótki, ale fajny, bo można uzyskać syntezę.

Lubię pisanstwo Hayesa. To dobry pisarz. Cytuje Cyncerona w tym względzie.

Oto kolejny cytat na stronie 67. I tak teściowa wychodzi za mąż za zięcia, który nie ma nikogo do błogosławienia.

Nikt nie zatwierdził związku. I pośród niczego, tylko ogólnego przeczucia. Och, pomyśleć o grzechu kobiety.

Niewiarygodne. To niespotykane w żadnym doświadczeniu. Poza tym jednym przypadkiem.

Cycero najwyraźniej mówi o czymś w swoim czasie i przestrzeni. Jest wiele interesujących szczegółów, o których nie możemy tutaj myśleć. Ale zauważ, jak patriarchalne to jest.

To kobieta powinna mieć wstyd. A mężczyzna? Cóż, w tamtych czasach mężczyźni uchodzili na sucho z wielu rzeczy. A kobieta była obwiniana.

Pomyśleć o jej niegodziwej namiętności. Nieokiełznanej. Nieokiełznanej.

Pomyśleć, że nie drgnęła. Jeśli nie przed zemstą niebios. Co po łacinie oznacza potęgę bogów.

Albo skandal wśród mężczyzn. Przynajmniej przed samą nocą z jej pochodniami weselnymi. Próg komnaty ślubnej.

Ślubne łożo jej córki. Albo nawet same ściany, które były świadkami tamtego innego związku. Szaleństwo namiętności.

Przebiłem się i zburzyłem każdą przeszkodę. Pożądanie zwyciężyło nad skromnością. Rozpusta nad skrupulatnością.

Szaleństwo ponad rozsądkiem. Wow. Cyceron był niezłym kaznodzieją, prawda? Mam na myśli, że można to wziąć i wygłosić kazanie.

Po prostu spakuj swoje torby, zanim za bardzo się rozpędzisz. Powinniśmy się rozpędzić. Potrzebujemy więcej tego rodzaju kazań w naszych środowiskach.

Ponieważ stajemy się pobłażliwi w kwestii moralności biblijnej, ale to jest potężne. Pisma Cycerona. Teraz Cyceron był mówcą. Był nawet wykwalifikowany i wyszkolony. W tym, że potrafił używać słów i nadawać im potęgę.

Gdy publicznie przemawiasz o Biblii. Mam nadzieję, że pomyślisz o tej zasadzie. Słowa są twoim środkiem przekazu.

Wiesz, że nie robisz po prostu filmu na ekranie. Spójrz na wszystkie pieniądze, które Hollywood i inne produkcje wydają. Aby przyciągnąć uwagę ludzi wszystkimi niesamowitymi grafikami.

I rekonstrukcje, które mogą robić w dzisiejszych czasach. Ale kiedy ktoś wstaje, by reprezentować Jahwe. Prawdziwego Boga wszechświata.

Mamy tylko nasze słowa. Lepiej nauczymy się mówić. I używać naszych słów.

Cicero tak zrobił. Moglibyśmy skorzystać z porady w tej sprawie. Miałem ten przywilej kilka razy.

Słyszałem i nawet jadłem posiłki z Bruce'em Metzgerem, który był profesorem greki i Nowego Testamentu na Princeton przez lata. Dobry prezbiterianin. Dobry konserwatywny uczyony prezbiteriański.

Znany międzynarodowy uczyony grecki. I kiedyś w rozmowie o tym rozmyślał. Powiedział, że wybór między właściwym a niewłaściwym słowem w kazaniu. To jak różnica między petardą a dynamitem.

Nawet w swojej konwersacyjnej mowie. Używał słów, które były potężne: petarda lub laska dynamitu.

Cyceron rzuca tutaj trochę dynamitu w kwestii swojego sformułowania. Więc kultura nie pochwałała tego, co działo się w 1 Koryntian 5. I z jakiegoś powodu, i to jest inna kwestia sama w sobie.

Pewne osoby w tym kościele myślały, że mogą robić rzeczy. Że nawet ich własna kultura nie pozwoliłaby im tego zrobić. I mieć jakąś wolność, aby to zrobić.

Paul mówi, że nie, to nieprawda. Zima znowu. Dół strony 67.

Cudzołóstwo i kazirodztwo były traktowane w rzymskim prawie karnym. Rzym był społeczeństwem skłonny do sporów. Powodem, dla którego Rzym był w stanie kontrolować wszystko, co podbił Aleksander Wielki.

Potem dał swoim generałom i synom. Nie powinienem mówić synom, ale dał swoim generałom władzę. I oni to zepsuli.

Ale Rzym wkroczył i po prostu przekształcił się w całość. I przejął wszystko, co Aleksander podbił. Dlaczego Rzym był w stanie to zrobić? Ponieważ Rzym był zorganizowany.

Aleksander był świetny w wygrywaniu bitew i podbijaniu ziem. Ale nie był tak dobry w zajmowaniu się tym po zakończeniu. Ale Rzym był.

I tak Rzym wkroczył i się tym zajął. Rzym miał skomplikowany system prawny. I istniały wszelkiego rodzaju poziomy prawa.

Prawo, o którym będziemy mówić w rozdziale 6, jest prawdopodobnie bardziej sądem cywilnym. To prawo jest prawem karnym — ta sprawa kazirodztwa w Cesarstwie Rzymskim.

Nawet w tym imperium było to prawo karne. Jest postrzegane jako bardzo poważne naruszenie. Wymagające kary.

Coś od wygnania do śmierci. Więc kościół nie był sam w radzeniu sobie z tą osobą.

Nie uczyniło tego jednak, gdy w grę wchodziły cudzołóstwo i kazirodztwo — zgodnie z rzymskim okresem przedawnienia.

Co zwykle trwało 5 lat. Nie dotyczyło. Tak poważnie to traktowali.

Teraz, w Cesarstwie Rzymskim. Seks był powszechny. Jest takie powiedzenie, że jeśli kobieta znała tylko dwóch mężczyzn regularnie.

Była niezwykle cnotliwa. Tak więc Rzym nie był nieświadomy seksualności. I seksualnej rozwiązłości.

I wszelkiego rodzaju rozwiązłości seksualnej. Ale Rzym zrobił jedną rzecz. Chronił ustawienie legalnej żony i legalnego męża.

Mąż mógł biegać wszędzie i uprawiać seks. Ale była kwestia prawnej żony i męża. Tego nie dało się złamać.

Gdyby poszedł i znalazł sobie inną legalną żonę. Wtedy byłby winny cudzołóstwa. I podlegałby sądowi karnemu.

A jednak mógł mieć kochanki wszędzie. Wrócimy do tego w innym miejscu nieco później. I tak mamy tę praktykę, która jest gorsza niż poganin.

I to jest godne prawa karnego. I nawet bez przedawnienia. Więc to jest bardzo poważna sprawa.

Prawo rzymskie faworyzowało jednak osoby o statusie. I tu pojawia się zwrot akcji — prawo do ścigania osoby o statusie.

Było to ograniczone w prawie rzymskim. Nie mogłeś, jeśli byłeś osobą bez statusu. Nie mogłeś nawet pozwać osoby o statusie do sądu.

Ze względu na hierarchię systemu prawnego faworyzującą obywateli rzymskich. Faworyzującą osobę, która miała status w mieście.

I w ramach tego rzymskiego systemu. Więc coś z tego się dzieje. Szczególnie zobaczymy, gdy przejdziemy do rozdziału 6, kiedy cudzołóstwo i kazirodztwo były w to zaangażowane.

Termin przedawnienia minął. Prawo rzymskie faworyzowało tę osobę o statusie. Kazirodztwo wymagało formalnego aktu oskarżenia.

Aby ścigać. Szczególnie przeciwko osobie o statusie. Więc w konsekwencji.

Dlaczego akurat Korynt? Wspólnota wierzących w Koryncie. Nie tylko nie poradził sobie z tym człowiekiem, ale miał w sobie odrobinę arogancji. A odpowiedź jest najbardziej prawdopodobna.

Ponieważ miał status. I w ich własnym kulturowym otoczeniu. Dawali wiarę temu statusowi.

Raczej do obyczajów. Nowa religia, którą przyjęli, nazywała się chrześcijaństwem.

Więc to jest fakt. I to jest dość poważny fakt dotyczący tego problemu grzechu.

Po drugie, na stronie 68. Paweł ubolewa nad brakiem pokuty w obliczu tej sytuacji.

W wersetach od 2 do 8. Paweł nie przebiera w słowach. Wzywa do natychmiastowej — i surowej ekskomuniki.

O przestępcy. Do nich należy się zwrócić. On nie zwraca się do przestępcy.

Zwraca się do kościoła. To odpowiedzialność kościoła. Postawa Koryntian w 5.2. I jesteś dumny.

Czy nie powinieneś raczej pogrzeżyć się w żałobie? To metafora pogrzebu.

Powinieneś urządzać pogrzeb zamiast być dumnym z tego. I wyrzucić z własnej społeczności.

Człowiek, który to robił. Teraz pamiętaj. To było czytane publicznie.

Naprawdę chcę zobaczyć kilka filmów z tego. Kiedy moje życie na Ziemi dobiegnie końca, mam nadzieję pójść do pokoju wideo.

I po prostu obserwujcie, jak to czytają. I zobaczcie, kto tam słucha. Cóż, ten człowiek był dumny.

Byli dumni i arogancy. I kto wie, może siedział w pierwszym rzędzie.

To ciekawe. Ja, będąc podejrzliwym, myślę, że starszy, który otrzymał ten list, będzie musiał go przeczytać następnego dnia. No i jak? Co on sobie myślał? Czy ostrzegł tego gościa, żeby nie był tam jutro? Albo może był po drugiej stronie płota i powiedział, o chłopcze, muszę to przeczytać. Wiecie, jest tak wiele ludzkich rzeczy, które mogą się wydarzyć w tym otoczeniu, ale nie możemy pozwolić, żeby nasza wyobraźnia za bardzo się poniosła.

Koryncka postawa była postawą pychy. Garland wskazuje, że termin oznaczający dumę, który oznacza grecki termin *phusio*, oznacza być nadętym. W formalnym odpowiedniku jest tłumaczony jako dumny.

Tłumaczy się to jako arogancki, co jest tym samym, tylko bardziej współczesnym terminem. I wydaje się, że służy jako hasło, ponieważ jest wspomniane nie tylko tutaj w 5:2, ale także w 4:6, 4.:8, 4:19, 8:1 i 13:4. Przenika cały list. Byli niezwykle aroganccy, ponieważ byli bardziej pewni swojego otoczenia społecznego niż słowa Bożego.

Hasło to być może stanowi kontynuację jego krytyki problemu Koryntian. Tak więc pozwalali, aby ich struktury społeczne górowały nad nauką Boga. W pewnym sensie chwalili się tą sytuacją.

Czy taka arogancja była związana ze statusem społecznym mężczyzny? On jest winowajcą. Wiecie, kiedy czytam ten fragment, nie mogę przestać myśleć o wielu okazjach w ciągu moich lat posługi, kiedy ludzie o wysokiej pozycji w amerykańskiej kulturze kościelnej dopuścili się grzechów seksualnych. Mówię o ważnych amerykańskich osobistościach narodowych i ludziach, którzy prawdopodobnie są znani również za granicą.

I zawsze wydaje się, że to jest mniej więcej ten sam scenariusz. Zostają złapani. A potem przyznają się.

Potem zachowują się ze skruchą. Potem chcą odzyskać swoją pracę. Cóż, nie jestem pewien, czy Paul tak by na to patrzył.

Powinni pokutować. Powinni poddać się swoim zgromadzeniom. Ale szczerze mówiąc, nie widzę drogi powrotnej do takiego przywództwa.

Gdy raz jest jawny, pogrzebany, ukryty i nie wyznany, dopóki nie zostanie złapany, grzech seksualny występuje. Są na wierzchu. I moim zdaniem, powinny pozostać na wierzchu.

Natura ludzka, gdy raz naruszy etykę tej wielkości, jest bardzo kuszona, aby zrobić to ponownie. I widzieliśmy przypadki ponownego zrobienia tego. Powiedzenie, że nie mogą wrócić do posługi, nie oznacza, że nie można im wybaczyć.

Ale jest różnica między byciem przebaczonym a byciem wykwalifikowanym do roli głównego przywódcy w kościele. Cóż, rozmawiam z kamerą. I możesz mi odpowiadać ile chcesz, ale ja cię nie słyszę.

Są pewne zalety wykładów audio i wideo, przypuszczam. Tak więc, była obecność dumy. Był brak żałoby.

Powinni byli iść na pogrzeb, a nie być aroganccy w tej kwestii. Dlatego Paweł wzywa do dyscypliny po tym, jak ich zrugał za ich postawę. Przedstawia potrójne zaangażowanie w dyscyplinę.

Paweł o tym wspomina, Pan jest obecny, a kościół ma obowiązek to uchwalić. Mówi w 5:3 i 4, gdy jesteście zgromadzeni. Oznacza to, że wczesny kościół przestrzegał i rozumiał struktury, których używał do prowadzenia działalności.

To był biznes kościelny. Bardzo wierzę w starszych, ale nadal uważam, że istnieje autonomia w całym kościele, w którym starsi są liderami. Musimy być ostrożni, gdy stosujemy punkt przywództwa starszych, a nie pojedynczych pastorów, co jest często kulturowo prawdą w USA.

To pluralizm przywództwa, a przywództwo to ma sens kongregacyjny, gdy kościół jest zgromadzony. Dodanie, w imię Pana Jezusa Chrystusa, w mocy Pana Jezusa Chrystusa, uwypukla, że kościół jest odpowiedzialny przed Bogiem, a nie tylko przed Pawłem. Szczegółowa interpretacja tekstu ilustruje znaczenie umieszczenia znaków interpunkcyjnych w tym fragmencie.

5:5 jest polem minowym w jego tłumaczeniu. Przyjrzyjmy się temu przez chwilę. Wróćmy do wersetu 4. Tak więc, gdy jesteście zgromadzeni, czytając 2011 NIV, a ja jestem z wami w duchu, a moc naszego Pana Jezusa jest obecna, oddajcie tego człowieka Szatanowi na zniszczenie ciała, aby jego duch mógł zostać zbawiony w dniu Pańskim.

Twoje przechwałki nie są dobre, co rozpoczyna następny mini-akapit. Teraz pomyślmy o tym — szczegółowej interpretacji w odniesieniu do interpunkcji.

Współczesne tłumaczenia mają tendencję do wstawiania kropek, czyli kropek, aby rozbić długie zdania. 1 Koryntian 5, wersety 3 do 5, to w rzeczywistości jedno zdanie. Jest to jedna z wartości bardziej formalnych odpowiedników Biblii, takich jak ASV z 1901 r.

Nie rozbijali zdań. Mieli duże zdania ciągłe. RSV nie rozbija ich tak bardzo.

NIV rozbija się w środku zdań, a nawet rozbija zdania imiesłowowe. Rozbija rzeczy na mniejsze kawałki, ponieważ pisze do kultury, która nie potrafi już czytać, nie potrafi utrzymać większej myśli. Ale 3 do 5 wersetów od 3 do 5 to tylko jedno zdanie, więc musi być interpunkcyjne, w każdym razie po angielsku.

A co się dzieje? W języku greckim jednostki gramatyczne, czyli frazy, zdania podrzędne i frazy przyimkowe, mogą być umieszczone w różnych sekwencjach. Język angielski to język kolejności wyrazów. Kolejność wyrazów to wszystko.

Nie mogę powiedzieć, że wszystko jest kolejnością wyrazów. Mówię, że kolejność wyrazów jest wszystkim. Nie mogę powiedzieć, że wszystko jest kolejnością wyrazów.

Nie mogę pomylić tych wszystkich słów. To bełkot, jeśli to zrobię. W języku greckim jednostki można umieścić wszędzie.

Czasami główny czasownik może nie występować przez trzy lub cztery werseły. Masz, jak w 1 Jana, to, co było na początku. To jest zdanie względne zaimkowe.

I masz ich kilka, zanim dojdiesz do głównego czasownika. Grecki jest cudowny w tym sensie, że może pokazywać nacisk poprzez to, gdzie stawia jednostki. Problem w tym, że może umieszczać te jednostki w najróżniejszych miejscach.

W rezultacie musisz zająć się kontekstem zdania. Cóż, tłumaczenia robią to za ciebie. Po raz kolejny, nie bądź ofiarą tłumaczeń.

Bądź studentem tłumaczeń. Angielski wymaga raczej ustalonej sekwencji, czyniąc modyfikacje zależnymi od umiejscowienia i interpunkcji. Ale grecki nie jest angielskim i często pozostawia otwarte miejsce, w którym umieszczane są modyfikatory.

Dlatego tłumaczenie wymaga interpretacji. Tłumaczenie wymaga interpretacji. Ilustracją tego jest ta fraza przyimkowa, in, która jest, in jest przyimkiem oczywiście, w imieniu naszego Pana Jezusa w 5.4. Teraz dałem ci tabelę na górze strony 69.

A ten wykres używa czterech wersji, które wybrałem. I pamiętajcie, że NIV tutaj to NIV z 58 lub z lat 60. I 2011, naprawdę muszę to umieścić.

Chyba muszę rozszerzyć moją kolumnę, bo ciekawie jest zobaczyć, jak bardzo rok 2011 zmienił poprzedni NIV. I myślę, że zmienił go znacznie w 90 procentylach na lepsze. Więc King James, zauważ, co robi.

W pogrubionym zdaniu, w imię naszego Pana Jezusa, spójrz, jest przecinek przed i po. Co to znaczy? To znaczy, że nie byli zdeterminowani. Nie dołączyli tego wcześniej.

Nie dołączyli tego później. Odłączyli. Więc czytelnik będzie musiał wydać osąd.

Więc chociaż byłem obecny co do tego, który dokonał tego czynu, uczynił to w imię Pana Jezusa. Czy człowiek uczynił to w imię Jezusa? Czy był tak arogancki? Czy w imię Pana Jezusa, kiedy jesteście zebrani razem, czy to tam idzie? Gdzie zamierzasz to umieścić? Frazy przyimkowe są zawsze przysłówkowe. Muszą coś modyfikować.

Nie są odosobnieni w tego rodzaju nauczaniu. KJV nie był zobowiązujący. A jeśli jesteś dobrym czytelnikiem, to zadajesz to pytanie.

Albo po prostu przeczytasz i wysnujesz powierzchowne założenia, co zazwyczaj robią ludzie — NRSV. Zauważ, że po początku jest średnik, jakbym był obecny, jakbym był obecny, już wydałem sąd w imieniu Pana Jezusa.

Teraz zauważ, że jest to powiązane z orzeczeniem sądu przez Pawła. Nie wspomniał o tym jeszcze w KJV. Zauważ, o ile dłuższy jest NRSV od KJV.

Tutaj dodano wiele rzeczy. NRSV jest funkcjonalny, jeśli łaska, aby spróbować pomóc czytelnikowi. Ale teraz, w imię Pana, Jezus jest przywiązany do wydawania osądów.

Nie do zgromadzenia. NIV, wczesny NIV, oryginał, spadł około sześciu linijek niżej, kiedy jesteście zgromadzeni w imię Pana Jezusa.

No cóż, dali jasno do zrozumienia, dokąd to zabierają. Zmontowane. Zabierają to jako zmontowane w imię Pana.

Rok 2011 tego nie robi. Posłuchaj, co rok 2011 robi w 5:4. Więc kiedy jesteście zgromadzeni, ja, to jest Paweł, jestem z wami w duchu. A moc Pana Jezusa jest obecna.

To trochę to uruchamia i patrzy na społeczność, że kiedy społeczność się spotyka, Jezus tam jest. I tak NIV do tego dochodzi. 2011 dochodzi do tego trochę bardziej pośrednio.

Gdy dwóch lub trzech jest zebranych w moim imieniu, jestem pośród nich. Mogłoby to być analogią do tego, co się tam wydarzyło. Tłumaczenia.

New Living Translation. Już wydałem osąd w imieniu Pana Jezusa. Teraz jest to odebrane i połączone z osądem Pawła i rozszczeniem imienia Pana Jezusa jako części tego sądu.

Twierdzenie, że autorytet. Więc te frazy są wszędzie. Na przykład w wersji Króla Jakuba fraza ta idzie z tym, co poprzedza lub następuje.

Cóż, logika tam byłaby taka, żeby to śledzić, bo byłoby, brzmiałoby absurdalnie, gdyby ten koleś powiedział, robię to w imieniu Pana, mimo że istnieje na ten temat pogląd. NRSV, Paweł, już zdecydował w imieniu Pana Jezusa. NIV zgromadził się w imieniu Pana Jezusa.

New Living Translation, Paweł zrobił to w imieniu Pana Jezusa. I tak to wygląda. Wracamy do przyglądania się angielskim tłumaczeniom, które tworzą interpretacje.

To może być w pewnym sensie bardzo ważne. Mam na myśli, że to może nie być koniec dnia teologii, ale jednocześnie jest to bardzo interesujące pytanie. Czy tłumaczenie robi różnicę? Co czytasz? Mam na myśli, że to dla mnie trochę stresujące, ponieważ mam tu kilka Biblii i mam grecki Nowy Testament i próbuję z tobą rozmawiać w sytuacji wykładu po angielsku, a mimo to mogę mieć kilka wersji w toku, jeśli chodzi o sposób, w jaki ten język jest.

Więc wyciągamy z tego wnioski. Jeśli spojrzysz na odmiany N pod kątem interpretacji, oto one. Jeden pogląd, A, N idzie z dopełniaczem absolutnym, zmontowanym, gdy zmontowałeś nazwę.

Lub B, z assembly, ale aby zinterpretować moc dostarczania w imieniu Pana Jezusa. C idzie z assembly, czasownik see, ale połączony z with power in the name of the Lord Jesus, dostarczać z mocą. D, N modyfikuje do consign lub deliver, deliver in the name of the Lord Jesus.

E, N rządzi pozostałymi klauzulami 5, 4 i 5, całość zamiast wszystko jest zrobione w imieniu Jezusa. Albo F, N modyfikuje Już osądziłem w imieniu Pana Jezusa. Więc jeśli chodzi o literaturę, mamy tutaj około sześciu wariantów, mniej więcej o tym, jak niuansować to, co to imprimatur w imieniu Pana Jezusa, to jest oświadczenie autorytetu, to jest roszczenie autorytetu.

Gdzie to załączasz? Thistleton w swoim komentarzu czyni ten komentarz, cytat, taki jak długość pojedynczego zawilego zdania w wersetach 3 do 5. Zawile brzmią negatywnie; Thistleton nie jest osobą negatywną, ale powiedzmy po prostu, że w tym greckim złożonym zdaniu w wersetach 3 do 5 trudno jest argumentować za jednym poglądem nad innym. Z tym zastrzeżeniem jednak doszliśmy do wniosku, że E, czyli N rządzące wszystkimi klauzulami, ma najwięcej do polecenia ze względu na swój status aktu mowy. Podczas gdy C, czyli symbol związany z mocą, pozostaje przekonujący, jak to tylko możliwe.

I żadnej z opcji nie można wykluczyć z całą pewnością, poza F. F modyfikuje Już osądziłem, Paul już osądził. Nie wiem, czy zauważyłeś, czy nie, ale NRSV i NLT wybrały F, a Thistleton mówi, że to jedyna opcja, która prawdopodobnie nie jest dobrym pomysłem. Czyż nie uwielbiasz stypendium? I powiesz, poddaję się. Co mam zrobić?

Cóż, będziesz się uczyć, będziesz radzić sobie z różnorodnością, będziesz wydawać osady, będziesz pokorny i będziesz iść dalej i żyć swoim życiem.

Istnieje jeszcze inny pogląd na tę frazę przyimkową. Garland wskazuje na nią, ale jej nie akceptuje. Mówi, że zyskuje akceptację fakt, że N modyfikuje działania mężczyzny.

Ten, który zrobił to w imię Pana Jezusa. Teraz, możemy się z tego śmiać na początku, ale nie będziemy się tak śmiać, gdy przeczytamy analizę Wintera dotyczącą Koryntu Rzymskiego, statusu, dobroczyńców i ludzi, którzy byli aroganccy w kwestii swojej wolności. Może ten koleś był tak oderwany od etyki biblijnej, a może nie znał biblijnej historii.

Może nie miał świadomości Starego Testamentu, ponieważ nie był Żydem, a Nowy Testament nie istniał wystarczająco długo, jeśli chodzi o to, co zostało napisane, i nie był nim odpowiednio przesiąknięty. Działał niemal w próżni od swojej przeszłości, a jednak jest nowym chrześcijaninem. Mówi, cóż, jestem chrześcijaninem.

Mogę robić wszystko, co chcę, i chcę poślubić moją teściową. Przepraszam, macocho, zrobię to w imię Jezusa. Jezus dał mi wolność. Cóż, możemy to uważać za dość dziwne, ale w tamtej kulturze mogło to nie być aż tak dziwne, ponieważ ludzie nie nauczyli się jeszcze nawet podstaw etyki chrześcijańskiej, a szczerze mówiąc, w kilku chrześcijańskich środowiskach, nawet w Ameryce od czasu do czasu, zdarzają się ludzie, którzy są po prostu tak aroganccy.

Wydaje się to mało prawdopodobne, ale może być szokująco prawdziwe w świetle kultury, z którą mamy do czynienia, i chrześcijan, z którymi mamy do czynienia. Utrzymuje naturalny porządek sposobu, w jaki greka jest tutaj sformułowana, ale wiemy, że nie musimy zachowywać tego porządku, ponieważ każda jednostka jest przyłączona do innej jednostki, a ta jednostka może nie być najbliższą jednostką. Sam Garland odrzuca ten pogląd, ale pomyśl, że ten człowiek był odważny w roszczeniu nowej ideologii, nowej teologii.

Spójrz na mnie, jaki jestem wolny. Pamiętaj, że on robi to nie tylko w obliczu Pawła, robi to w obliczu swojej własnej kultury. Nowa teologia, ideologia, staje się coraz bardziej powszechna.

Rekonstrukcja tego tekstu w świetle rzymskiego elitaryzmu czyni tak śmiałe stwierdzenie możliwym, ale nie stało się to popularnym poglądem, jakkolwiek by na to nie patrzeć. Cóż, doszedłem do 5,5, co ma cały szereg innych problemów. Oddamy tego gościa Szatanowi.

Co to w ogóle znaczy? Cóż, widzę, że mój wykład trwa około 50 minut, a chociaż chciałem zawrzeć cały rozdział 5 w jednym wykładzie, nie zamierzam was

denerwować okropną ilością czasu. Staram się zmieścić w godzinie poniżej, a tym razem będzie trochę poniżej. Więc wrócimy do strony 70 w następnym wykładzie i porozmawiamy o oddaniu tego grzesznego człowieka, tej aroganckiej osoby, która popełniła ten akt kazirodztwa, Szatanowi i omówimy, co to oznacza.

W międzyczasie możesz przeczytać notatki, a także komentarz i odpowiedzieć na wszystkie pytania, zanim w ogóle przemówię. Może następnym razem po prostu spędzę ciszę, a ty będziesz mógł się dobrze bawić. Cóż, w każdym razie, miło jest być z tobą i do zobaczenia na następnym wykładzie.

To jest dr Gary Meadors w swoim nauczaniu na temat Księgi 1 Koryntian. To wykład 14, Odpowiedź Pawła na pewne ustne doniesienia/plotki, 1 Koryntian 5:1-6:20.